

Kampagnens virkninger: FAZ skriver om historien om Deutsche Bank/Herrhausen

18. juli 2016 – Midt i LaRouche-kampagnen for at redde Deutsche Bank, lukke dens kasino ned og ændre den tilbage til Alfred Herrhausens bank, havde Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) en lang artikel den 18. juli, »Deutsche Banks sidste chance«, med en diskussion om, hvad der er sket med banken, siden Herrhausen blev myrdet i 1989.

Artiklen, skrevet af FAZ' finansmarkedsredaktør Gerald Braunberger, diskuterer ikke den europæiske bankkrise, verdensøkonomien eller truslen om Deutsche Banks umiddelbart overhængende insolvens, men har et andet formål: at rekapitulere debatten i og omkring banken igennem de seneste 25 år eller mere mht., hvad banken burde være.

I sin egenskab af Deutsche Banks bestyrelsesformand, rapporterer Braunberger, refererede Herrhausen til den »angelsaksiske finansielle kultur« som »det, vi ikke har« i hans bank. En sammenblanding af denne kultur med tysk industriel bankkultur siden Herrhausens død har skabt store spændinger, skriver han, og har haft meget dårlige resultater.

Umiddelbart efter Herrhausens død ønskede Deutsche Bank under formand Hilmar Kopper fortsat at få en stor aktiepost i den store, bayerske kommercielle udlånsbank, Bayerische Vereinsbank, og dermed at forankre DB som en udlånsbank til tysk industri. Den bayerske delstatsregering, under initiativ af Allianz Insurance, der rykkede ind på BV, blokerede for dette. I stedet fik Deutsche Bank i 1990'erne Wall Street investeringselskabet Bankers Trust – der massivt lancerede DB inden for manipulation af værdipapirer med sikkerhed i ejendom og deres kasino-derivater – og London investeringselskabet Morgan Grenfell. I 2000 var investeringsbankierne »stærke nok til at stoppe en planlagt fusion med Dresdner Bank« og en post i postens sparekasse, Postbank.

»Deutsche Bank skilte sig i de følgende år af med sine mange industriinvesteringer i [Tyskland]. Global investeringsbankpraksis opnåede mere og mere dominans.«

Braunbergers pointe er, at den associerede strategi med at blive »verdens investeringsbank nummer ét – oftest offentligt erklæret af Hermann Ackermann som

formand – ynkeligt har lidt nederlag, og nu har bragt Deutsche Bank til et absolut lavpunkt. Offentligheden anser nu ikke længere investeringsbankiererne for at være helte, men som plyndrere af en svækket, internt splittet bank.«

Og, konkluderer han, fra 2005 og frem til 2015, har en »opsplitning« af Deutsche Bank ved at udskille investeringsbankafdelingerne altid været drøftet internt, men blev altid afvist af bankens bestyrelsesformænd. Den nuværende britiske formand, John Cryan, har forøget indsatsen og ønsker at koncentrere sig udelukkende om bankens investeringsbankside, selv om det er den side, der har tabt 5,8 milliard euro i 2015.

I mellemtiden promoverer bankens »økonomiske strateger« energisk helikopterpenge som en politik for økonomisk genrejsning.